

משפחת רוזג // אביגיל

- 1 אבא** // יאיר, 33, דוקטורנט לביופיזיקה באוניברסיטה העברית
- 2 אמא** // אפרת, 28, לומדת לתואר שני בעבודה סוציאלית
- 3 הגדולה** // אוריה, 2.5
- 4 הקטן** // אלון, עשרה חודשים

הבית // 115 מ"ר – שני חדרי שינה, יחידת הורים ופינת משפחה עם חלונות גדולים – שמשקפים היישר לנוף שנפרש מעבר לגינה גדולה. הם עברו לבית לפני כחודש, ועד אז חיו בקרוואן. אפרת: "בנינו בית שמתאים לצרכים, לחלומות ולרצונות שלנו. היה לנו חשוב שכביית יהיה מרחב גדול, ושלא יהיה צפוף. אין לנו כמעט מסדרונות. התקרה בחלל המרכזי היא תקרת עץ מוגבהת, כך שנכנסים לבית עם אווירה של צימר – התגשמות החלום של יאיר. יש לנו תכנונים רבים לגינה: שתלנו עצי פרי – תאנה, רימון וויתים – ואנחנו מתכננים לשתול עוד".

להשתתפות במדור
dyokan@makorishon.co.il

בוקר טוב // יאיר מתעורר ראשון, בשעה חמש וחצי, ויוצא לאוניברסיטה העברית בשעה שש כדי

להגיע לירושלים לפני הפקקים (״בורח לפני שהילדים מתעוררים״). אפרת מתעוררת עם הילדים בשבע, והם מתארגנים בנחת. אפרת מנסה לשתות קפה ולאכול עוגייה קטנה. הילדים אוכלים ארוחת בוקר בנן – בדרך כלל עוגייה או תמר.

הגן // אלון היה עם אפרת בבית עד לפני חודש, ולאחרונה הצטרף לאחותו בפעוטון במשך ארבעה ימים בשבוע – שני עד חמישי. ביום ראשון הוא בבית עם אפרת, ובימי שישי עם יאיר, ״עד שאולי בנס נצליח לקבל הנחה לפעוטוני תמ"ח. באופן אבסורדי אני לא נחשבת לאם עובדת, כי לימודי תואר שני – גם אם הם דרושים הכשרה מעשית של יומיים בשבוע – אינם נחשבים״.

הילדים // ״אוריה בשרוק, ולא בחולם, אהבנו יותר את הצליל בשרוק. למרות הערות של הסבתא, שאף פעם לא שמעה שקוראים אוריה בשרוק לבת, אנחנו חיים בשלום ואהבה עם השם. אלון – כשמו כן הוא, עץ ארצישראלי עמיד וחזק, וגם בליה אנחנו לא מצליחים לשבור אותו. לישון זה לחלשים״.

פרנסה // יאיר הוא דוקטורנט לביופיזיקה באוניברסיטה העברית בירושלים, מקבל מלגה ומתרגל קורסים בכימיה. את התואר הראשון עשה כבריאילן, ואת השני בעברית. ״אני עוד לא יודע מה אני מתכנן לעשות עם זה. בינתיים אני באקדמיה, לפחות כנשהשנתיים הקרובות. דוקטורנטיים הם עם

שלווק את הזמן, ולא ממחר לשום מקום. הרוקטורט שלי מתעסק במערכת החיסון של בני האדם: אני מנסה להבין איך היא עובדת״. אפרת לומדת לימודי השלמה לקראת תואר שני בעבודה סוציאלית – יום אחד היא בלימודים ועוד יומיים היא עושה הכשרה מעשית. ״חוצץ מזה אני מזכירה ביישוב – זה סוג של דמי כיס, לא יותר – ויום בשבוע אני עם אלון. החלום שלי זה לעבור בטיפול בילדים ומשפחות. בעזרת השם בסוף השנה אסיים את חובתיי להכשרה מעשית, ואתחיל להפש עבודה בתחום העבודה הסוציאלית״.

שורשים בהר // אפרת גדלה במושב בית יתיר בדרום הר חברון. אמה היא מורה בפנסיה,

שממשיכה גם היום לעסוק בהוראה מתקנת במועדוניות של ילדי רווחה. אביה הוא אגרונום, שמתפרנס כיום בעיקר מגידול ירקות. ״ההורים שלי הם ממקימי יתיר, ואבא הוא מי שהקים את המטעים של היישוב״. יש לה חמישה אחים גדולים – שלושה גרים עד היום בבית־יתיר, אח נוסף התגורר באביגיל עד שעזב לאחרונה לנוב, ועוד אח גר בנחלים – ואחות אחת קטנה, שמטיילת בעולם.

הקו הירושלמי // יאיר גרל בכשונת גילה, במשפחה ירושלמית: אב ממוצא מרוקאי ואם ממוצא אשכנזי (״שילוב ייחודי״). שם המשפחה, במקור, היה רווק, ״שם מרוקאי אסלי. כשסבא שלי עלה לארץ, הפקיד טעה ורשם רווג – ומאז נשארו

אביגיל // נקודות ציון

7 דקות מבית־יתיר
50 דקות מגילה

30 משפחות יישוב מול המדבר, בין סוסיא למעון

מוסדות ועסקים

ביישוב הקטן יש מוסדות חינוך לגיל הרך וכמה עסקים עצמאיים

קטנה על המקום

אביגיל הוקם בערב יום הכיפורים תשס"ב (2001), בניסיון לקדם את ההתיישבות באזור על רקע אירועי האינתיפאדה השנייה. הוא קרוי על שם אשת נבל הנכרמלי, שהתגוררה במעון – התל המתנשא אל מול היישוב

עם שם משפחה כזה״.

ההיכרות // אפרת ויאיר הכירו דרך חבר משותף כשיאיר למד באוניברסיטת בריאילן. ״גרתי עם שותף חזיפשתי אחר אהבת חיי. ערב אחד, אחרי עוד דייט כושל, שאלתי את השותף שלי אם אין לו מישהי נורמלית להכיר לי. הוא שאל מה אני מחפש. ביקשתי ממנו לעיין בפייסבוק שלו, ובחרתי את הבחורה הכי יפה שמצאתי שם. הוא ממש נבהל וניסה להתחמק בטענה שהיא קטנה ממני בשש שנים, ושהוא בכלל חבר של האחים הגדולים שלה והם מפחידים כאלה, וזה יהיה ממש פריחות אם לא יצליח. אחרי ששיגעתי אותו מספיק והוא שיגע אותה מספיק, היא הסכימה לצאת. אחרי דייט אחד הקסמתי אותה״. אפרת: ״יצאנו שנה וחצי והתחתנו״.

נחלאות // השניים גרו שנתיים ברחוב שבוי בירושלים. יאיר למד בעברית, אפרת למדה באריאל. ״היה מצחיק בנחלאות. פתחו או לידנו בית קפה של הווייט, והשכנים – מרוקאים וקנים – היו עושים צרות לבית הקפה הזה. בכל יום היה מופע סטנדאפ של צעקות. בית הקפה היה צמוד לבית שלנו, ומישהו פעם נכנס באופן מפתיע ושאל אם פה זה השירותים״.

הודו // כשיאיר ואפרת נפגשו, היא ממש לא הייתה בקטע של למצוא חתן. ״רציתי לטוס ולטייל, אבל הוא דפק לי את התוכניות. לפני שנתיים השלמנו קצת פערים וטסנו להודו ביחד. היה ממש אדיר, ומיד אחרי הודו הגענו לאביגיל״.

אביגיל // היישוב בן 15 שנה ושלושים משפחות, ״במעצר רחב – רוחניים, דתיים, חילונים, דתל״שים. וכולם חיים בהרמוניה נהדרת. אף אחד לא נכנס לקישקע, כמו שקורה הרבה בקהילות קטנות. זה יישוב מגוון ופתוח, חלקת אלוהים קטנה עם אנשים מדהימים. כשהתחלנו לחפש מקום לעבור אליו מירושלים, כי כבר נמאס לנו לגור בעיר, אחי וגיסתי התחילו לשכנע אותנו שנעבור לאביגיל בעקבותיהם. אמרתי לו שבחיים אני לא חוזרת לגור בהר חברון, אין מצב שאני חוזרת לכזה חור. לבסוף השכנועים הצליחו, ובינתיים הם עובו לגולן, ואנחנו פה״.

ועדות // אפרת אוהבת להתעסק בכל מה שקשור לקהילה, ומעורבת בוועדות ביישוב. ״אני בוועד הורים, הייתי בוועדת תרבות, וגם בוועדת קליטה אני מעורבת. הייתה תקופה שהייתי רכות קהילה, שזה אומר ריכוז הוועדות וישיבות מזכירות וערבי תרבות, ובעיקר פיקוח על הצרכים שיש לקהילה. או כמו שיאיר נוהג לומר: אני בוועדת תרבות וספורט, אפרת בכל השאר״.

ספורט // יאיר לפעמים שוחה. אפרת: ״אני בטטה. עכשיו הקיץ הגיע, ונחזור קצת לכושר. תמיד כשאת מתכננת לעשות כושר יש בחוץ רוחות מטורפות, ובחורף זה ברמת הגולת אפשרי. בקיץ מתחיל להיות מזג אוויר נחמד, ואפילו השתפתתי בקבוצת ריצה״. בערבי השגנה יאיר נוהג לצפות בהפועל ירושלים, ולכלל צפייה במשחק מוזמנים הגברים ביישוב לערב של בירה, בשר וכדורסל.

פנאי // ״חשיש זמן אנחנו אוהבים לצאת לפיקניקים במאגר יתיר, לנסוע למתקנים בעיר או סתם להשתכשך בעין בוקק, שעה נסיעה מהבית״.

זוגי // פעם בחצי שנה מגיעים הסבא והסבתא לשמוע על הילדים, ויאיר ואפרת יכולים לצאת לסרט וקפה. אפרת: ״יאיר חולה על סרטים, גם לבד הוא יכול ללכת לסרט. אני פחות, אבל מה לא עושים בשביל הוגניות״. ■